

Od doby, kdy Celina přistoupila k prvnímu svatému přijímání, těšila se Tereška také na své první setkání s Pánem Ježíšem v eucharistii. Slyšela Pavlínu, jak tehdy říkala Celině: "Ode dne prvního svatého přijímání musíš začít nový život." A tak si Tereška řekla, nebudu čekat tak dlouho, ještě celé čtyři roky, začnu nový život hned s Celinou. A pak ten den prvního svatého přijímání byl veliký nejen pro Celinu, ale také pro Terešku.

A konečně přišel ten den, na který se nyní Tereška tak těšila. Půjde poprvé ke svatě zpovědi. Poctivě se připravila. Ale Pavlína přesto ví, že malé napomenutí sestřičce neuškodí. "V kostele se po nikom neohlížej a myslí jen na to, co chceš povídat při zpovědi. Pamatuj, že se vyznáváš Bohu ze svých poklesků, to není maličkost."

Pavlína se odmlčela, dívá se na sestřičku. Vidí v Tereščiných očích tolik dětské opravdovosti. Tereška vážným hlasem odpovídá: "Já vím. Důstojný pán (pan farář) Ducellier bude sedět ve zpovědnici jako zástupce Pána Boha." Tu se Tereška zarazí. Nenadálá myšlenka se jí zrodila pod dětským čílkem. Má se zeptat nebo nemá? Všechno co by chtěla říct Bohu, kdyby ho mohla vidět, to vše dnes může říci důstojnému pánovi Ducellierovi. Ale to by mu tedy měla nejdřív říct něco krásného, ne? Poradí se s Pavlínou.

"Pavlo, neměla bych říci důstojnému pánovi, že ho z celého srdce miluji?"

Pavlína musela skrýt obličej do květin, které chystala do vázy. Terešce se zdá, že se Pavla směje, ale to není možné, jde přece o tak vážnou věc. "Pavlo, slyšíš! Co myslíš?"

"Ale ne, Tereško, raději ne. Taková slova se říkají Bohu přímo, ne jeho zástupci. Tomu svěť jenom své chyby." Snad jsem řekla hloupost myslí si Tereška, ale nemám teď čas, abych se dál vyptávala. Co je na tom k smíchu, že chci vzkázat Pánu Bohu, jak velmi ho miluji. Ale hlavně, abych nepřišla pozdě do kostela. "Tak sbohem Pavlino!" "Sbohem Tereško!" Pavlína se za ní s láskou dívá a přemýšlí, jaká cesta asi tuto malou sestřičku čeká.

Tereška poklekla ve zpovědnici. Nosík má hluboko pod mřížkou. Však také důstojný pán marně odtemnil mřížku, udělal kříž a naklonil ucho. Nic. Ticho. Copak tu nikdo není? Šlehl pohledem stranou, jen prázdné šero se mu dívá do tváře. A přece důstojný pán vidí, že po straně zpovědnice stojí houf děvčátek a čeká, až na ně přijde řada. Neměl by se zvednout a podívat se blíže, co se děje? V kolenou se ozvalo úporné loupání – raději počkám. Vtom zaslechl nějaké šeptání odněkud zdola od klekátka. Dívčí hlásek rozechvěle oznamoval, že jde poprvé ke zpovědi. Páter odhrnul fialovou záclonku u dvířek a vyklonil se ze zpovědnice. "Kdopak to tam je?" zeptal se. "Prosím já." "Nu, kdo je to – já?" "Terezie Martinová, prosím."

"Á, to jsi ty, Tereško? Můj malý doktor teologie." Vrásčité obličej kněze u fialové záclonky se rozjasnil. "Nu, Tereško, vstaň, klečet budeš u zpovědi, až budeš větší. Teď bych tě neslyšel." Důstojný pán se zase uvelebil, přivřel oči a naklonil ucho ke mřížce. Tentokrát to nebylo nadarmo. Kdož ví, o čem si spolu šeptají. Nakonec si nechala Tereška ještě posvětit růženec. Když jde od zpovědi domů, je jí do tance. Taková lehoučká si připadá. A celý svět připadá Terešce najednou nějaký hezcí. Od té doby by nejraději chodila ke zpovědi co nejčastěji.

OTÁZKA pro děti: *Jaký pocit měla Tereška, když šla od sv. zpovědi domů?*

Svou odpověď můžeš hned poslat na adresu Favsetin@ado.cz